

РЕШЕНИЕ

№ 1017

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА
ПЕТКОВА

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разгледа докладваното от ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА ПЕТКОВА
Гражданско дело № 20221110150189 по описа за 2022 година

С искова молба от 15.09.2022 г. са предявени от [фирма] срещу Ю. К. С.и обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване на установено спрямо ответника, че дължи на ищцовото дружество следните суми: **465, 88лв.** - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за имот с абонатен номер *** периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 20.04.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **80, 31 лв.** за периода от 15.09.2019 г. до 14.04.2022 г., сумата от **37, 50лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.03.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 20.04.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **6, 99лв.** за периода от 01.05.2019 г. до 14.04.2022 г., за които суми спрямо Ю. К. С. е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 21216/2022 г. по описа на СРС, 88 състав. Претендира се и разноски.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил до имот, собственост на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана по система за дялово разпределение. Сочи, че съгласно публикуваните общи условия за продажба на топлинна енергия купувачът е изпаднал в

забава, поради което и дължи мораторна лихва. Твърди, че купувачът дължи и суми за услугата дялово разпределение, както и претендира обезщетение за забава върху всяка една от двете главници.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от Ю. К. С., подаден чрез адв. М. Л., в който исковете се оспорват като неоснователни. Счита, че липсва основание за начисляване на претенциите за главница, доколкото ответникът не е нито собственик, нито вещен ползвател на процесния имот. Поддържа, че вземанията за мораторна лихва почИ.т на нищожни разпоредби на Общите условия на топлопреносното предприятие. Не оспорва да са извършвани плащания, които да погасяват процесната сума, правилността на отразените в информационните сметки на [фирма] изравнителни сметки, размера на приспаднатите суми, размера на дъжимите суми а топлоенергия по пера /отопление, за сградна инсталация, за БГВ и за мощност, ежемесечните отчети на по общия топломер, че е извършено дялово разпределение от фирмата за дялово разпределение, стойността на изравнителните сметки, че сумите са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба, отчисляването на технологични разходи, както и че общит топломер, действащ в абонатна станция действа редовно и е преминал необходимите технологични проверки. Оспорва средствата за търговско измерване да са сертифицирани и да са преминали през необходимата метеорологична проверка. Оспорва да е налице валиден договор между топлоснабдителното дружество и фирмата за дялово разпределение и основание за претендиране на вземанията за дялото разпределение. Оспорва, че процесният имот е бил топлоснабден, както и че е налице сградна инсталация. Сочи, че между страните е било налице друго дело и с влязло в сила решение съдът се е произнесъл по отношение на част от процесния период. Твърди, че част от вземанията са погасени по давност. Претендира се присъждане на основание чл. 38, ал. 1 ЗАДв адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв.

Третото лице-помагач на страната на ищеца – [фирма], конституирано по делото с определение от 31.08.2023 г., твърди, че отчитането и разпределянето на ТЕ за имота е извършено в съответствие с действащата нормативна уредба.

По делото е конституирано и [фирма] като трето лице помагач, като същото е подало пред съда писмена молба, в която е заявило, че през процесния период не е извършвало дялово разпределение в процесния имот.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исквата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. д. № 21216/2022 г. по описа на СРС, 88 с-в вземанията по настоящото производство съответстват на тези по заповедта за изпълнение от 11.05.2022г. Заповедта е връчена лично на длъжника Ю. К. С. на 16.06.2022 г. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК от длъжника е постъпило възражение, поради което са дадени указания по чл. 415, ал.

1, т. 1 ГПК. Исковите, по които е образуван настоящият процес, са предявени в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Налице е пълна идентичност между страните и предмета на образуваното заповедно производство и настоящото дело, като предявените искове са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По допустимостта на исковите:

По делото е приложено гр.д. № 26088/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 120 с-в, образувано по искова молба от 19.06.2020 г. на Ю. К. С. срещу [фирма] за признаване на установено, че ищецът не дължи на ответника сума в размер на 577, 09 лв., представляваща цена за доставена, но незаплатена топлинна енергия **в периода от 01.11.2012 г. до 31.07.2019 г.** С влязло в сила на 01.09.2021 г. Решение № 2027324/10.12.2020 г. е признато за установено, че Ю. К. С. не дължи на [фирма] сумата от 577, 09 лв., представляваща цена за топлинна енергия за имот, находящ се в [адрес] **за периода от 01.11.2012 до 31.07.2019 г. .**, поради погасяване на сумите по давност, липса на облигационни отношения и липса на реална доставка. Заповедното производство, по което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК и вземанията по нея са предмет на установяване в настоящия исков процес, е образувано по заявление от 20.04.2022 г., т.е. сезирацият съда документ е подаден след като вече съдът е бил сезиран с исковата молба на Ю. К. С. срещу [фирма] и дори е било влязло в сила постановеното решение по гр.д. № гр.д. № 26088/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 120 с-в. Съгласно чл. 299, ал. 1 и ал. 2 ГПК спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван освен в случаите, когато законът разпорежда друго, а повторно заведеното дело се прекратява служебно от съда. Ето защо доколкото предмет на настоящото дело е установяване на дължимостта на вземане за цена на доставена топлинна енергия в периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., а с влязло в сила решение е признато за установено, че вземането за цена на доставена топлинна енергия за периода от 01.11.2012 до 31.07.2019 г. не се дължи, **то настоящото производство за вземането за заплащане цена на топлинна енергия е недопустимо за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2019 г. и следва да бъде прекратено.**

По исковите с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ:

Действащата към периода на облигационните отношения между страните нормативна уредба, която ги урежда се съдържа в Закона за енергетиката (ЗЕ) и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г.).

Съгласно разпоредбите на ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в чл. 139-148 ЗЕ и в действащите към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (Обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г.).

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ всички носители на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно

отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Според ал. 2 на същия текст когато всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, не желаят да бъдат потребители на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, те са длъжни да декларират писмено това пред топлопреносното предприятие и да поискат прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване от тази абонатна станция или от нейното самостоятелно отклонение, като съгласно ал. 3 лицата по ал. 2 се смятат за потребители на топлинна енергия до датата на прекратяване на топлоснабдяването.

Съдът приема, че по делото е установено че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. [фирма] е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

Ответникът Ю. К. С.и е направил изрично възражение в срока по чл. 131 ГПК относно липсата на валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните. От приетия като доказателство Нотариален акт за собственост на апартамент /жилище/ по ЗТСУ от 30.12.1974 г. /л. 16/ се установява, че Ю. К. С. и М. П. П. са придобили правото на собственост върху апартамент № 7В, находящ се на [адрес]. От приетия като доказателство по делото Протокол от 31.05.1975 г. /л. 19/ е видно, че между собствениците е извършена доброволна делба и процесният имот е предоставен в дял на Ю. К. С.. Приложените доказателства не са оспорени от страна на ответника.

Приет като доказателство е констативен протокол № 2367 от 21.05.2014 г. за установяване на идентичност на номерацията на отделните имоти на [адрес], който е подписан от представител на [фирма] и представител на Етажната собственост на адреса. Под № 5 в протокола е посочен апартамент № 7 с аб. № ***, идентичен с процесния апартамент № 7в по нотариален акт.

Във връзка с изложено по делото се установява, че е налице валидно облигационно правоотношение между ищеца [фирма] и ответника Ю. К. С. по договор за продажба на топлинна енергия в процесния период. Съгласно разпоредбата на чл. 150 ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, които влизат в сила 30 дни след публикуването им в един централен и един местен всекидневник и стават задължителни за потребителя, без да е нужно потребителят изрично и писмено да ги е приел. По отношение на процесния период, по отношение на който съдът намира иска за допустим, т.е. от м. 08.2019 г. до 04.2021 г. са действали общите условия на [фирма] от 2016 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната

енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на [фирма] по силата на договор № 316/11.09.2002 г. /л. 30/, сключен между [фирма] и Етажната собственост с адрес в г[адрес]. По делото е приложен и Договор Д-0-69/03.06.2020 г. / л. 22/, сключен между [фирма] и [фирма] за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между клиентите в сграда етажна собственост. В изпълнение на съдебно разпореждане третото лице помагач [фирма] е предоставило по делото документи за главен отчет на уредите за дялово разпределение, индивидуални справки, документи, удостоверяващи връчването на изравнителните сметки и документи относно сертифицирането на уредите за дялово разпределение. Представените индивидуални отчети /л. 190- 198 / съдържат информация, че [фирма] е партньор на [фирма], освен това съдържат подпис на потребителя Ю. К. С., който не е оспорен от ответника, следователно и съдът приема, че в исковия период [фирма] е извършвало дялово разпределение.

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение по съдебно-техническата експертиза, в което експертът изяснява, че средството за измерване на количеството топлинна енергия, доставено в сградата – етажна собственост, е общият топломер, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция и са за сметка на топлофикационното дружество. През процесния период топлинен счетоводител в СЕС е [фирма]. В имота 5-те отоплителни тела в помещенията хол, кухня, две стаи и баня са били демонтирани, което е отбелязано в отчетен формуляр от 29.05.2019 г. За целия период не е начислявана топлинна енергия за отопление. За имота е начислена топлинна енергия за отопление от сградна инсталация по формула, предвидена в Наредба № 16-334/06.04.2007 г. и Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. на база пълната отопляема кубатура 146 куб.м. За исковия период има монтиран един водомер за топла вода. Водомерът е отчетен на 29.05.2019 г., 13.06.2020 г. и 22.05.2021 г., като отчетните формуляри съдържат подпис на потребител и са представени на вещото лице. При това положение съдът намира, а и доколкото липсва оспорване на представените документи, че се доказва доставка на топлинна енергия в претендираното количество. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН. Вещото лице е посочило детайлно как са формирани сумите за БГВ и отдадена от сградна

инсталация ТЕ, като е достигнало до извода, че ищецът е начислявал сумите за доставена топлинна енергия в имота на ответника съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба. Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно и професионално изготвено.

Действащата през процесния период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия, следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване.

В случая допустим предмет на иска за цена на доставен топлинна енергия /каквато е начислявана и доставяна единствено за битова гореща вода и сградна инсталация/ е **за периода от м. август 2019 г. до м. април 2021 г.** Видно от приложените изравнителни сметки и месечни изчисления от [фирма] дължимата сума за топлинна енергия периода от м. август 2019 г. до м. април 2020 г. е 126, 02 лв. с ДДС, а за периода от м. май 2020 г. до м. април 2021 г. е 130, 05 лв. с ДДС. По делото обаче е приложена и приета като доказателство обща фактура от 31.07.2021 г., издадена за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., видно от която [фирма] е начислила сумата от 128, 22 лв., следователно ищецът счита, че толкова му се дължи за този период и толкова следва да му бъде присъдено. Следователно дължимата и незаплатена сума за цена за доставена топлинна енергия за периода от м. август 2019 г. до м. април 2021 г. е общо 254, 24 лв. /126, 02 + 128, 22/.

По делото не се твърди и не се установява плащане на задълженията.

Следва да се разгледа направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно *Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по т. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК*, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Срокът в настоящия случай е **спрян** с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на **20.04.2022г.** Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 20.04.2019 г. са погасени по давност. В случая обаче допустим предмет на делото е периодът от м. 08.2019 г. до м. 04.2021 г., следователно и възражението за погасяване по давност на суми е неоснователно.

Върху признатата за дължима главница се дължи законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 20.04.2022 г.

По обезщетенията за забава за заплащането цената на доставена топлинна енергия

Съгласно чл. 32, ал. 3 от Общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от Търговеца, Продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Според чл. 33, ал. 2 от същите Общи условия Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно, въпреки че изискуемостта на месечно дължимите суми настъпва в 45-дневен срок от изтичането на отчетния период, потребителят на топлинна енергия изпада в забава само при неизпълнение на задължението си за заплащане цената на топлинна енергия в 45-дневен срок от публикуване на фактурата за потребеното количество топлинна енергия за целия отчетен период, т. е. **в случая ответникът не дължи мораторна лихва върху задълженията по месечните фактури, а само за задължението по общите фактури.**

В случая се претендира мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.04.2022 г. На 15.09.2019 г. потребителят е изпаднал в забава по отношение на вземанията по обща фактура от 31.07.2019 г. за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2019 г. Доколкото с влязло в сила решение е прието, че главното вземане за топлинна енергия за този период е погасено по давност и на основание чл. 297 и чл. 298 ГПК във вр. с чл. 119 ЗЗД, съдът като съобрази предмета на влязлото в сила Решение № 2027324/10.12.2020 г. по гр.д. № 26088/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 120 с-в, намира, че вземането за лихва за забава по отношение на тази фактура е погасено по давност. Следователно обезщетение за забава ще се дължи единствено за общата фактура от 31.07.2020 г., по която съдът прие, че се дължи сумата от 126, 02 лв. и по общата фактура от 31.07.2021 г., по която [фирма] претендира 128, 22 лв. По отношение на вземането по обща фактура от 31.07.2020 г. ответникът е изпаднал в забава на 15.09.2020 г., изчислена от съда с електронна програма на основание чл. 162 ГПК, дължимата лихва за исковия период от 15.09.2020 г. до 14.04.2022 г. е 20, 20 лв., а по отношение на вземането по обща фактура от 31.07.2021 г. ответникът е изпаднал в забава на 15.09.2021 г., изчислена от съда с електронна програма на основание чл. 162 ГПК, дължимата лихва за периода от 15.09.2021 г. до 14.04.2022 г. е 7, 55 лв. Поради което и съдът намира искът за обезщетение за забава за основателен и доказан в размер на **27, 55 лв.**, а в останалата част до пълния предявен размер от 80, 31 следва да бъде отхвърлен.

С оглед периода на разглежданите претенции за обезщетение за забава, съдът намира направеното възражение за погасяване по давност на претендираните лихви за забава за неоснователно.

По отношение на претенцията за услуга дялово разпределение:

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността $\square$ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – стойността на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

От приетите като доказателство протокол от ОС на етажните собственици и договор, се установява, че между [фирма] и Етажната собственост на адрес в г[адрес] е постигната договореност за доставка и монтаж на вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия, извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода. Прието е и приложение към протокола /л. 33/, в което под № 7 е посочен ответникът Ю. К. С. с аб. № *** и се съдържа неоспорен негов подпис. По делото е приложен и договор № Д-0-69/03.06.2020 г., сключен между [фирма] – възложител и [фирма] – изпълнител, по силата на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва услугата дялово разпределение. Действително договорът между [фирма] и [фирма] е сключен през 2020 г., а процесният период е от 01.03.2019 г. до 30.04.2021 г., въпреки това обаче съдът намира, че са събрани достатъчно доказателства установяващи, че в периода е извършвано дялово разпределение и доколкото съдът счита, че цена за тази услуга се дължи на [фирма], а не на конкретното дружество, извършвало отчета, то няма и правно значение за отношенията между страните дали това е било [фирма] или [фирма]. От приложените по делото съобщения към фактури за периода от 01.03.2019 г. до 30.04.2021 г. се установява, че по издадено съобщение към фактура от 31.03.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв./л.137/, по издадено съобщение към фактура от 30.04.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 138/, по издадено съобщение към фактура от 31.05.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 140/, по издадено съобщение към фактура от 30.06.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 142/, по издадено съобщение към фактура от 31.07.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. л. 144/, по издадено съобщение към фактура от 31.08.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21

лв. /л. 146/, по фактура от 30.09.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 148/, по фактура от 31.10.2021 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 151/, по фактура от 30.11.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 154/, по фактура от 31.12.2020 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 158/, по фактура от 31.01.2021 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 161/, по фактура от 28.02.2021 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 164/, по фактура от 31.03.2021 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 167/, по фактура от 30.04.2021 г. за услуга дялово разпределение на топлинна енергия се дължи 1, 21 лв. /л. 178/, като посочените суми са без ДДС, а сборът им – 16, 94 лв., с ДДС е 20, 33 лв. Не са представени доказателства, от които да следва, че е начислена цена на услугата дялово разпределение от страна на [фирма] за други периоди, поради което и съдът намира искът за основателен до сумата от 20, 33 лв., а в останалата част до пълния предявен размер от 37, 50 лв. следва да бъде отхвърлен.

Доколкото съдът намира искът за основателен за периода от м. 03. 2020 г., то и възражението за погасяване на вземанията по давност се явява неоснователно.

Върху признатата за установена главница се дължи и законна лихва от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 20.04.2022 г. до окончателното плащане.

По обезщетенията за забава за заплащането цената на услуга дялово разпределение

Що се отнася до цената за услугата дялово разпределение, липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което за заплащане на мораторна лихва се явява изцяло неоснователна.

По разноските:

В съответствие с *Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12*, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в двете производства съразмерно с уважените претенции, а именно на ищеца ще се присъдят за разноски – **38, 36 лв.** за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по съразмерност, и в размер н а **258,30 лв.** платена държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство /определено в размер от 200 лв./ по съразмерност.

При този изход на спора разноски се следват и на ответника съразмерно на отхвърлената част от предявените икове на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Ответникът по делото претендира разноски само в исковото производство и са представил договор за правна помощ и съдействие за защита по предявените срещу него установителни икове.

Ответникът Ю. К. С. е възложил на адв. М. Л. да го защитава, като са се договорили адвокатските услуги да се предоставят безплатно по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., Настоящият състав споделя разбирането, според което възнаграждението на адвоката в тази хипотеза се определя от съда. С оглед размера на предявените иски срещу всеки от ответниците съдът намира, че възнаграждението на адв. Л. за защита на Ю. К. С. следва да бъде определено в размер на 400 лв.. С оглед отхвърлената част от исковите на адв. Л. се дължи сумата от 195, 40 лв.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал.1, предл. 1 ЗЗД във вр. чл. 149 ЗЕ, предявен от [фирма], ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: [адрес] срещу Ю. К. С., ЕГН *****, с адрес в [адрес] за признаване на установено, че ответникът дължи на ищеца цена за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2019 г. като недопустимо поради наличие на влязло в сила решение по отношение на същия период.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Ю. К. С., ЕГН *****, с адрес в [адрес] дължи на [фирма], ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422 във вр. с чл. 86 ЗЗД, следните суми: сумата от **254, 22 лв.** – главница за топлинна енергия за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г., за имот, находящ се [адрес], с абонатен номер ***, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 20.04.2022г. до окончателното изплащане, сумата от **27, 55 лв.** обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. – 14.04.2022 г., както и сумата **20, 33 лв.** – главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.03.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 20.04.2022 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 21216/2022 г. по описа на СРС, 88 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за забава върху цената на доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2020 г. и за сумата над уважения размер от 27, 55 лв. до претендираната сума от 80, 31 лв. като погасен по давност, иска за цена на извършване на услугата дялово разпределение за периода от 01.03.2019 г. до 29.02.2020 г. и за сумата над уважения размер от 20, 33 лв. до претендираната сума от 37, 50 лв., както и иска за сумата в размер на 6, 99 лв., представляваща обезщетение за забава върху цената на услугата дялово разпределение и за периода 01.05.2019 г. до 14.04.2022 г.

ОСЪЖДА Ю. К. С., ЕГН *****, с адрес в [адрес] да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на [фирма], ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: [адрес], сумата от **258, 30 лв.** – разноси в исковото производство по съразмерност, както и сумата от **38, 36**

лв. – разноси в заповедното производство по съразмерност.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на адв. М. Л. с ЕГН ***** сумата от 195,40 лв. на основание чл. 38, ал. 2, т. 2 във вр. чл.78, ал. 3 ГПК.

ОТМЕНЯ определение от 31.08.2023 г. в частта, с която [фирма] е било конституирано като трето лице -помагач на ищеца.

Решението е постановено при участието на [фирма], ЕИК *** като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението в частта, с която производството по делото е прекратено има характер на определение и може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните с частна жалба, а в останалата част може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба.

Съдия при Софийски районен съд: _____